

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 62/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1, čl. 35, čl. 36, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 14, čl. 17 a čl. 46 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 Co 135/95 zo 6. marca 1996 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 194/1992 z 10. januára 1995, uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Co 243/2009-92 zo 6. októbra 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Bardejov č. k. 1 C 11/2006-80 z 9. júla 2009, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 11 Co 7/2011-199 z 28. apríla 2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 3 C 171/2005-169 z 20. októbra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 14 Co 60/2014-148 z 22. októbra 2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 6 C 218/2011-130 z 11. decembra 2013 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1, čl. 35, čl. 36, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 14, čl. 17 a čl. 46 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 Co 135/95 zo 6. marca 1996 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 194/1992 z 10. januára 1995, uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 243/2009-92 zo 6. októbra 2009 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 1 C 11/2006-80 z 9. júla 2009, rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 7/2011-199 z 28. apríla 2011 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 3 C 171/2005-169 z 20. októbra 2010 a rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 60/2014-148 z 22. októbra 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 218/2011-130 z 11. decembra 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 60/2014-148 z 22. októbra 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 218/2011-130 z 11. decembra 2013, ktorým okresný súd zastavil konanie v časti, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému (Slovenskej republike – Ministerstvu práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky) pridelovať mu prácu, vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľa zamietol a nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta nesprávne skutkové a právne závery okresného súdu, krajského súdu, ako aj Krajského súdu v Košiciach v sťažovateľom označených konaniach a rozhodnutiach a svoj návrh na rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej formuluje takto:

„Prosím Ústavný súd SR, aby po prijatí tejto mojej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie jej vyhovel a aby svojim ústavným nálezom v zmysle ústavného čl. 127 rozhodol o nastolenej mu veci takto:

1./ Vyslovuje , že

a./ základné a ľudské práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 2/2; 7/5; 12/1; 35 a 36; 46/1; 48/2 a 144/1 Ústavy SR v kontinuite s právami Dohovoru, obsiahnuté najmä v jeho čl. 3; 6/1; 8/1; čl. 14; čl. 17 a 46, v súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove sp. zn. 14 Co/60/2014-148 z 22.X.2014, v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Bardejove č. k. 6 C 218/11 z 11.XII.13 a ďalej s rozhodnutiami tohto súdu, ktoré im predchádzali pod č. k. 3 C 171/05, 1 C 11/06, ale najmä 4 C 194/92 v spojení s odvolacími krajskými, porušené boli,

b./ písomná výpoveď z pracovného pomeru sp. zn. Sekr. 170/1991, zo dňa 27.VIII.91, daná sťažovateľovi nedôvodné a neoprávnene, je justičným omylom od samého začiatku jej vzniku, ktorým ho takým robí priamo zákon - ods. 2/ §-u 44 v tom čase aktuálny zákonník práce.

2./ Zrušuje

a./ konečný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14 Co/60/2014-148, zo dňa 22.X.2014, v spojení s rozsudkom prvostupňového bardejovského súdu pod č. k. 6 C 218/11-130 z 11.XII.13;

b./ konečný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1100/7/2011-199 z 28.IV.11, v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu č. k. 3C 171/05-169 z 21.X.2010;

c./ konečný rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 Co/136/95 zo dňa 6.III.1996, v spojení s rozsudkom prvostupňového bardejovského súdu pod č. k. 4 C 194/92 z 10.1.1995, ktoré sú prejavom svojvôle súdov;

d./ konečné uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 243/09-92, zo dňa 6.X.09, v spojení s uznesením prvostupňového bardejovského súdu pod č. k. 1 C 11/06-80 z 9.VII.2009 pre blokádu k právam Dohovoru ;

e./ Písomnú výpoveď z pracovného pomeru danú sťažovateľovi listom prednostu Okresného úradu v Bardejove sp. zn. Sekr. č.: 170/91, zo dňa 27.VIII.1991 a doručenej mu dňa 2.IX.1991, ktorou sa mu znemožňuje výkon jeho zákonných a ústavných práv, najmä

jeho právoplatne vysúdeného ústavného práva na prácu podľa ústavného čl. 35 a 36 a až doposiaľ v spojení s ods. 1/, §-u 61 zákonníka práce, a to titulom vykonateľného rozsudku Okresného sudu v Bardejove pod č. k. 4C 184/89-191, zo dňa 16.I.1991.

3./ Prikazuje

a./ Ministerstvu vnútra; SR v zastúpení štátu nanovo obnoviť stav sťažovateľových ústavných a zákonných práv, najmä práva na prácu, ktoré mu boli svojvoľne odňaté dňom 7.VIII.1991 a

b./ zakazuje mu pokračovať v porušovaní základných a ľudských práv sťažovateľa, ktoré ho robí diskriminovaným v jeho povolání a zamestnaní prinajmenšom dňom 2.VIII.1991, a to vyradením ho na okraj tejto spoločnosti, ako štátneho zamestnanca;

4./ Priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] spravodlivé finančné zadostučinenie za páchané bezprávie páchané na ňom po dobu viac ako 23 rokov !!! vo výške 2 mil. Eur /slovom dvamilióny eur/ ktoré je mu povinná Slovenská republika uhradiť najneskôr do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

5./ Ukladá Krajskému súdu v Prešove uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

6./ Vracia vec Okresnému súdu v Bardejove na ďalšie konanie a zákonné i ústavné rozhodnutie, a to v rámci súdneho výkonu rozhodnutia podľa §-u 365 OSP.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu základných a iných práv rozhodnutiami okresného súdu

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom

právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Ústavný súd preto vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práv označenými rozsudkami okresného súdu a uznesením okresného súdu konštatuje, že voči týmto prvostupňovým rozhodnutiam okresného súdu bol prípustný a sťažovateľom aj využitý riadny opravný prostriedok, na základe ktorého tieto rozhodnutia mohli byť a aj boli preskúmané príslušným odvolacím súdom v inštančnom postupe všeobecných súdov.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa ním označenými rozhodnutiami okresných súdov nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných a iných práv rozhodnutiami krajského súdu č. k. 5 Co 243/2009-92 zo 6. októbra 2009 a č. k. 11 Co 7/2011-199 z 28. apríla 2011 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 Co 135/95 zo 6. marca 1996

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažnosťou napadnuté odvolacie rozhodnutia krajského súdu č. k. 5 Co 243/2009-92 zo 6. októbra 2009 a č. k. 11 Co 7/2011-199 z 28. apríla 2011 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 Co 135/95 zo 6. marca 1996 sa stali právoplatnými (vyplývajú z času vydania týchto rozhodnutí, ako aj z ostatného obsahu sťažnostnej argumentácie) v čase značne presahujúcom dva mesiace pred doručením sťažnosti ústavnému súdu. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú.

K namietanému porušeniu základných a iných práv rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 60/2014-148 z 22. októbra 2014

Vzhľadom na to, že podstatou sťažnostných námietok je namietanie skutkových a právnych záverov v rozhodnutiach všeobecných súdov označených sťažovateľom vrátane rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 60/2014-148 z 22. októbra 2014 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu z 22. októbra 2014“), ústavný súd sa primárne zaoberal posúdením možnosti porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru týmto rozsudkom.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu

zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu z 22. októbra 2014.

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu z 22. októbra 2014 ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že

by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku a náležite odôvodnil svoje závery, keď uviedol:

«Prvej časti žaloby žalobcu, v ktorej sa tento domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť poskytovať mu prácu, jej meritórnemu prejednaniu bránila prekážka veci rozsúdenej (res iudicata), pretože už rozsudkom zo dňa 21.10.2010, č. k. 3C 171/2005-169 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 lCo/7/2011-199 zo dňa 28.4.2011 rozsudok č. k. 3C 171/2005-169 dňa 31.5.2011 súd takúto totožnú žalobnú požiadavku žalobcu v celom rozsahu zamietol. ... Právoplatný rozsudok vo veci 3C/171/2005 tvorí prekážku veci rozsúdenej pre opätovné prejednanie nároku žalobcu na pridelovanie mu práce, lebo konanie 3C/171/2005 malo tých istých účastníkov a prejednával sa tam ten istý nárok, ktorý sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu (povinnosť žalovaného ako tvrdeného nástupcu zrušeného ONV pridelovať žalobcovi prácu s primeraným platom na základe neplatného skončenia pracovného pomeru konštatovaného v konám 4C/184/89). Vzhľadom na zistenú prekážku veci rozsúdenej, ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, neostávalo súdu nič iné, než konanie o tej časti žaloby žalobcu, v ktorej sa tento domáhal uloženia povinnosti žalovanému poskytovať mu prácu podľa § 104 ods.1 O.s.p. zastaviť.

Pokiaľ ide o ostatné nároky žalobcu, t.j. na uloženie povinnosti žalovanému uspokojiť nároky žalobcu, ktoré konkretizoval v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 4C 263/95 a zaplatiť mu odstupné všetko spolu vo výške 37.000,- eur, ďalej povinnosť vydať žalobcovi posudok o pracovnej činnosti, potvrdenie o zamestnaní a ďalšie náležitosti, ktoré vyplývajú z § 20 Zákonníka práce, ďalej povinnosť zaplatiť žalobcovi priame hmotné finančné nároky, a to náhradu za ušlý plat vedúceho štátneho zamestnanca včítane 13-teho a 14-teho platu, pravidelných i mimoriadnych odmien s príplatkami za nevyčerpanú dovolenku vo výške spolu 1.500.000,- eur, tiež povinnosť nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu za znemožnenie mu výkonu jeho povolania, zamestnania a sebarealizácie a vytrpené psychické útrapy vo výške spolu 400.000,- eur a nahradiť mu škodu na zdraví vrátane straty na dôchodku od roku 2003 doposiaľ aj s úrokom, spolu vo výške 63.000,- eur, ani v tejto

časti nebolo možné žalobe vyhovieť. Žalobca ako žalovaného, ktorý by mal uspokojiť tieto jeho nároky označil Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny argumentujúc nástupníctvom po zrušenom Okresnom národnom výbore a potom Okresnom úrade. Národné výbory boli orgánmi socialistickej štátnej moci a správy v krajoch, okresoch a v obciach, a to na základe zák. č. 69/1967 Zb. o národných výboroch, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.1.1968. Zákon o národných výboroch bol zrušený zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (§ 31 tohto zákona). Zákon o obecnom zriadení nadobudol účinnosť dňom volieb do orgánov samosprávy obci (§ 32 tohto zákona), ktoré ako je všeobecne známe sa konali v dňoch 23. a 24. novembra 1990. Dňom vykonania volieb, t.j. 24. novembra 1990 nadobudol účinnosť zákon č. 472/1990 Zb. o organizácii miestnej štátnej správy (§ 17 tohto zákona), ktorým boli zriadené nové orgány miestnej štátnej správy a to okresné a obvodné úrady. V zmysle § 13 ods. 2 písm. b/ zákona o organizácii miestnej štátnej správy plnili úlohy súvisiace s likvidáciou a prevodom majetku národných výborov a s pracovnoprávnymi vzťahmi pracovníkov národných výborov likvidátori vymenovaní ministrom vnútra, ktorí mali v pracovnoprávných veciach postavenie vedúceho organizácie podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce v tom čase účinnom. Ako je vyššie spomenuté, všetky národné výbory dňom 23. a 24. novembra 1990 ukončili svoju činnosť a vstúpili do likvidácie, ktorá v zmysle uznesenia vlády SR zo dňa 24. novembra 1990 skončila dňa 31. júla 1991. Podľa § 251 Zákonníka práce účinného v čase likvidácie národných výborov, ak sa zrušuje organizácia, určí orgán, ktorý organizáciu zrušuje, ktorá organizácia je povinná uspokojiť nároky pracovníkov zrušenej organizácie, prípadne uplatňovať jej nároky. Ak sa však vykonáva pri zrušení organizácie jej likvidácia, má túto povinnosť orgán vykonávajúci likvidáciu, prípadne štát. V nadväznosti na likvidáciu národných výborov Ministerstvo vnútra SR spolu s Ministerstvom financií SR prijalo Zásady postupu riešenia pracovnoprávných vzťahov pracovníkov aparátu národných výborov v súvislosti s ich zrušením (ďalej len „zásady“) a taktiež Postup likvidačných skupín národných výborov do ukončenia likvidácie (ďalej len „postup“). V zásadách a postupe v súlade s § 13 Zákona o organizácii miestnej štátnej správy sa konštatuje, že úlohy súvisiace s pracovnoprávnymi vzťahmi pracovníkov národných výborov plní v čase ich likvidácie likvidátor vymenovaný ministrom vnútra: SR, ktorému odporúča riešiť ukončenie

pracovných pomerov zamestnancov národných výborov dohodami o rozviazaní pracovných pomerov alebo výpoveďami z dôvodu organizačných zmien. Z toho však nemožno vyvodiť záver o prechode zamestnávateľských práv a povinností bývalého okresného národného výboru na bývalý okresný úrad. Zásady, postup a uznesenie vlády SR z 24. novembra 1990 treba považovať za rozhodnutie vydané podľa § 251 Zákonníka práce s tým, že pracovný pomer žalobcu likvidáciou bývalého okresného národného výboru zanikol a povinnosti zamestnávateľa neprešli na bývalý okresný úrad, a teda ani ďalšie orgány preberajúce jeho právomoci a kompetencie na základe reforiem miestnej štátnej správy (počnúc zákonom č. 472/1990 Zb., cez zákon č. 222/1996 Z.z. a zákon č. 515/2003 Z.z. v znení zákona č.254/2007 Z.z.), teda žalovaný nie je v tomto spore vecne pasívne legitimovaný, nakoľko na neho podľa žiadneho zákona neprešli zamestnávateľské povinnosti z bývalého ONV, ktorý zanikol likvidáciou bez právneho nástupcu.

Súd ďalej uvádza, že žalobca viedol proti bývalému ONV spor o neplatnosť výpovede na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4C 184/89 v spojení s konaním na Krajskom súde Košice sp. zn. 18 Co 25/91, kde bolo právoplatne rozhodnuté dňa 2.8.1991, že výpoveď je neplatná. To však bolo už v čase po ukončení činnosti likvidačných skupín, kedy bývalé národné výbory už neexistovali, nakoľko ako bolo vyššie spomenuté tie zanikli likvidáciou bez právneho nástupcu. Na Slovenskú republiku neprešli povinnosti „zamestnávateľa“ žalobcu ako sa tento mylne domnieva, preto Slovenská republika ani nemôže vystupovať ako nositeľ povinností, ktoré sú predmetom tohto konania. Keďže na Slovenskú republiku neprešli zamestnávateľské povinnosti z bývalého ONV, ktorý zanikol bez právneho nástupcu, preto ani Slovenská republika zastúpená Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny nemôže byť v spore vecne pasívne legitimovaná na uspokojenie nárokov, ktoré majú súvis s pracovnoprávnym vzťahom žalobcu. Preto bolo potom potrebné žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť, lebo žalovaný nie je vecne pasívne legitimovaný na uspokojenie uplatnených nárokov žalobcu. Keďže na Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny neprešli zamestnávateľské povinnosti bývalého zamestnávateľa žalobcu, potom je zrejmá tiež absencia akejkoľvek príčinnej súvislosti a jej možnej zodpovednosti za žalobcom tvrdý vznik nemajetkovej ujmy a poškodenia zdravia, ktoré mal žalobca utpieť v súvislosti s ním uvádzaným znemožnením

mu výkonu jeho zamestnania a povolania v štátnych službách. Preto odhliadnuc od toho, že žalobca na preukázanie vzniku, základu a výšky týchto svojich uplatňovaných peňažných nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy a poškodenie zdravia neoznačil a nepredložil žiadne dôkazy, už len z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie označeného žalovaného ani v tejto časti žaloby nemohol byť úspešný. Záverom súd poukazuje na to, že právny názor podľa ktorého bývalý Okresný úrad Bardejov a jeho právni nástupcovia neboli zamestnávateľmi žalobcu po zániku ONV a že na Slovenskú republiku neprešli povinnosti zamestnávateľa žalobcu musí byť žalobcovi dobre známy, lebo tento právny názor už bol opakovane konštatovaný aj v iných súdnych konaniach, v ktorých bol žalobca účastníkom, viď napr. rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. 3C 171/2005-169 zo dňa 21.10.2010 (strana jeho 6 odôvodnenia) potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. HCo 7/2011-199 zo dňa 28.4.2011 alebo rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. 4C/52/2003-131 zo dňa 18.3.2009 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.8.2009 č.k. 7Co/101/2009. ...

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. ...

Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací... napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správny. ...

Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu a na tieto v podrobnostiach odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia k najzásadnejším argumentom uvádzaným navrhovateľom v odvolaní odvolací súd dodáva nasledovné:

Podľa § 159 ods. 2 O.s.p. výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

V zmysle uvedeného ustanovenia záväznosť právoplatného rozsudku spočíva v tom, že právoplatný rozsudok je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány. Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova, zakladá to prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ktorá sa v odbornej verejnosti nazýva tiež prekážka res iudicatea a ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania.

Za tú istú vec v novom konaní treba považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu.

V predmetnej veci žalobca totožné ako vo veci 3C/171/05 sa okrem iného domáha proti štátu povinnosti pridelovať mu prácu v nadväznosti na predchádzajúce právoplatné rozhodnutie vo vecí 4C/184/89, ktoré nebolo naplnená ani v rámci exekučných konaní. Záväznosť právoplatného rozsudku pre účastníkov konania i pre súd znamená okrem iného aj to, že nemožno pripustiť akékoľvek výhrady niektorého z účastníkov proti záverom vyplývajúcim z právoplatného rozsudku. Nemôže preto obstať argumentácia žalobcu o tom, že finálny produkt vo veci 3C/171/05 je zo zákona neplatný. Za takéhoto stavu hodnotenie tejto prekážky súdneho konania v rámci skúmania podmienok civilného súdneho konania pri aplikácii ust. § 103 a § 104 ods.1 O.s.p. prvostupňovým súdom považuje odvolací súd za správne a uplatnené odvolacie dôvody nemôžu v tomto smere privodiť zmenu či zrušenie napadnutej časti rozsudku o zastavení konania.

Odvolateľ poukazuje v odvolaní na aplikáciu ust. § 174b O.s.p. i ust. § 365 O.s.p. Odvolateľovi v tomto smere unikajú podstatné skutočnosti, ktoré sú relevantné pre aplikáciu týchto ustanovení. Kým ust. § 365 O.s.p. nadväzuje na realizáciu už právoplatne prisúdených nárokov v rámci exekučného konania, ust. § 174b O.s.p. je úpravou rozhodnutia súdu, ktoré má byť rozhodnutím vo veci samej, ktoré by bolo aj následne spôsobilým exekučným titulom. Každopádne aj pri úvahe pre rozhodnutie podľa § 174b O.s.p. je súd povinný skúmať podmienky konania (§ 103 O.s.p.) a z neodstrániteľnej prekážky vyvodiť závery podľa § 104 ods. 1 O.s.p. To, že súd prvého stupňa v tejto veci neurobil pokus o zmier, nemožno tiež vyhodnotiť ako takú vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ktorá by odôvodňovala zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa.

K námietkam žalobcu sa žiada uviesť i to, že s najväčšou pravdepodobnosťou žalobca už stráca prehľad v tom, čo urobil predmetom toho ktorého súdneho konania vyvolaného ním podanou žalobou. Neúspech v jednom konaní založený právoplatným rozhodnutím súdu sa snaží nahradiť ďalším súdnym konaním, pričom si neuvedomuje dôsledky záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia. Namiesto vecnej a objektívne zdôvodnenej

argumentácie sa obmedzuje hrozbami o tom, že podania adresuje súčasne rôznym európskym inštitúciám či ústredným orgánom štátnej správy v SR.

Po preskúmaní veci v ostatnej časti podanej žaloby odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie náležité a podrobne odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.

Závery prvostupňového rozhodnutia v zamietavej časti poukazujú okrem iného aj nato, že žalobca žiadnym spôsobom ním uplatňované finančné nároky bližšie neobjasnil čo do základu i výšky. V tejto súvislosti treba uviesť aj to, že ani podané odvolanie v tomto smere nieje konkrétnejšie. Odvolateľ vytyka súdu, že sa nevyporiadal s výškou týchto finančných nárokov aj vlastnou úvahou. Určenie výšky nároku voľnou úvahou v zmysle ust. § 136 O.s.p. prichádza do úvahy len vtedy, ak je nepochybné preukázaný nárok oprávneného účastníka, resp. jeho základ, avšak jeho výška sa nedá zistiť alebo sa dá zistiť s nepomernými ťažkosťami. Voľnú úvahu súdu podľa § 136 O.s.p. nie je však možné zamieňať so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 132 O.s.p.), preto označené ust. § 136 O.s.p. sa nevzťahuje na prípady, kedy ide o zistenie určitej právne relevantnej skutočnosti, kedy sa súd riadi ustanoveniami O.s.p. o dokazovaní.

Tak ako je už uvedené vyššie, žalobca sa proti žalovanému okrem povinnosti pridelovať mu prácu (konanie o tejto časti žaloby zastavené pre prekážku res iudicatea) uplatňoval aj nároky ako zaplatiť mu odstupné vo výške 37.000,- eur, vydať mu posudok o pracovnej činnosti, potvrdenie o zamestnaní, zaplatiť mu priame hmotné finančné nároky, ako aj náhradu za ušlý plat vedúceho štátneho zamestnanca vrátane 13 a 14 platu, pravidelných mimoriadnych odmien s príplatkami za nevyčerpanú dovolenku vo výške spolu 1.500.000,- eur, povinnosť nahradiť mu nemajetkovú ujmu za znemožnenie vo výkone jeho povolania, zamestnania, sebarealizácie a vytrpené psychické útrapy vo výške 400.000,- eur i nahradiť mu škodu na zdraví vrátane straty na dôchodku od roku 2003 až doteraz vo výške 63.000,- eur. Tieto všetky nároky odvádza od súdneho rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti jeho výpovede danej mu ešte bývalým ONV Bardejov. V konaní neboli produkované také skutkové okolnosti, ktoré by svedčili o opodstatnenosti uplatnenia týchto nárokov. Na žalovaného neprešli zamestnávateľské povinnosti z bývalého Okresného

národného výboru Bardejov. Už tento nedostatok vecnej pasívnej legitímácie postačuje na to, aby sa súd bližšie nezaoberal jednotlivými vyššie uvedenými nárokmi uplatnenými žalobcom v tomto konaní. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa aj v tom, že takéto závery boli žalobcovi dané na vedomie už aj v iných konaniach, v ktorých uplatňoval ďalšie nároky proti štátu tiež odvádzané od neplatnej výpovede z pracovného pomeru danej mu ešte v roku 1988 na bývalom Okresnom národnom výbore Bardejov. Tieto súdne konania správne v dôvodoch napadnutého rozhodnutia označil i súd prvého stupňa.

Za takéhoto stavu je rozhodnutie súdu prvého stupňa správne.

Uplatnené odvolacie dôvody nemohli preto privodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.»

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu z 22. októbra 2014, odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie ďalších svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii neuviedol a ani ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali možnosti porušenia týchto práv rozsudkom krajského súdu z 22. októbra 2014.

K namietanému porušeniu ostatných sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľa uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2015